

AFSPRAAK IN LIGURIË

Afspraak in Ligurië

Hilde Dumez

Roman

2024

Beefcake Publishing

SEGUI IL TUO CORSO,
E LASCIA DIR LE GENTI.
(DANTE ALIGHIERI)

**VOLG JOUW EIGEN PAD,
EN LAAT DE MENSEN PRATEN.**

Proloog

Haastig trekt Sophie de deur achter zich dicht. Meteen beseft ze dat ze iets vergeten is en met een zucht draait ze de sleutel terug om in het slot. Ze opent de deur en snelt naar binnen. Waar heeft ze die rieten boodschappentas alweer gelaten? Verkan ze niet zijn. Ze loopt door naar de keuken en ja hoor, helemaal onderaan in de voorraadkast zit het onding verscholen. Dan kijkt ze nog eens goed rond. Wanneer ze beseft dat ze al het noodzakelijke bij zich heeft, rept ze zich naar de voordeur. Daarbij stoot ze haar heup tegen de tafel. Sophie probeert haar pijn te verbijten en sakkert op haar veel te kleine studio, gelegen aan de Boulevard Sainte-Beuve. Alhoewel, hier zou ze voor geen geld weg willen. Het grote raam kijkt uit op de zeilclub van Boulogne-sur-Mer die geflankeerd wordt door meterslange stranden. Neen, dit uitzicht is onbetaalbaar. Ze is geboren en getogen aan de Franse Opaalkust en zou in de verste verte niet kunnen bedenken waar ze zich ooit nog gelukkiger zou kunnen voelen.

Als ze voortmaakt kan ze, net zoals elke zaterdagmorgen, nog haar inkopen doen op de plaatselijke markt. Onderweg besluit ze haar ouders nog vlug een bezoekje te brengen in hun hotel.

‘Bonjour maman, bonjour papa!’ roept ze enthousiast wanneer ze hen opmerkt. Enkele hotelgasten zitten aan de ontbijttafel en ook hen schenkt ze een welgemeende glimlach. ‘Vandaag heb ik geen tijd voor een koffietje, ik ben aan de late

kant. Hebben jullie iets nodig van de markt? Ik ga er nog snel heen voordat ik aan het werk moet.'

'Nee, we redden ons wel, Sophie. Het is lief van jou dat je het vraagt.'

'Zo ben ik opgevoed, hé maman,' zegt ze met een knipoog terwijl ze haar moeder omhelst. 'Geef je papa een dikke knuffel van mij? Ik zie dat hij druk in de weer is.'

Sophie wacht het antwoord niet af en stapt alweer naar buiten. Het wordt almaar drukker, auto's rijden op en af op de grote parking langs de kade. Mensen lopen haar tegemoet met grote boodschappentassen in de hand. Doordat er nog steeds een koele bries waait, hebben de meesten hun winterjas aan. Sophie beseft dat ze te licht gekleed is en vraagt zich af waarom ze in hemelsnaam haar warme sjaal niet meegenomen heeft. Toen ze deze morgen naar buiten keek scheen de zon en zou ze gezworen hebben dat het mooi weer zou worden. Goed doorstappen dan maar, tot aan de Place Dalton.

'Sophie! Bonjour Sophie!' Een dame van middelbare leeftijd zwaait enthousiast.

'Bonjour Babette! Hoe gaat het nog met jou?' Sophie betaalt haar dagverse groenten en stapt op de dame af. Ze omhelst haar en kust haar op beide wangen. 'Ik hoorde al dat je terug was. Blijf je hier nog een tijdje?'

'Nee, over enkele dagen vertrek ik terug naar Italië, het is mijn tweede thuis geworden.' Babette sjouwt met twee grote tassen en zet die op de grond. 'Heb je nu even tijd? Dan kunnen we samen een kopje koffie drinken bij Boulangerie Felix. Ze hebben daar heerlijke koffiekoeken.'

‘Spreken we anders straks af in mijn middagpauze? Ik ben aan de late kant voor het werk. Het zou leuk zijn om wat bij te praten.’

‘Ja, prima. Geef maar een seintje als je klaar bent met werken. Dan kom ik je ophalen aan de toeristische dienst.’

‘Afgesproken! Tot ziens, Babette.’

Hoofdstuk 1

Sophie droomt weg op de trein en gaat volledig op in het landschap. In gedachten overloopt ze nog eens de voorbije weken.

Een tijdje terug ontmoette ze Babette, de moeder van haar jeugdvriendin Cathérine, op de markt in Boulogne-sur-Mer. Ze raakten aan de praat en Sophie kreeg te horen dat Cathérine haar grote liefde Matteo gevolgd was naar Italië. Een paar jaar geleden nam Matteo de met olijfgaarden omringde agriturismo van zijn ouders over. Samen met Cathérine en hun twee kinderen, Gabriele en Valentina, wonen ze op één een van de talrijke heuvels die de Bloemenriviera rijk is.

Babette wist zeker dat Cathérine en Matteo het heel fijn zouden vinden om Sophie te ontmoeten na al die jaren. Ze wisselden enkele contactgegevens uit en niet veel later ontving Sophie een mailtje.

Bonjour Sophie,

Maman vertelde me over jullie ontmoeting in Boulogne-sur-Mer. Ik was zo blij om iets over jou te vernemen, het was alweer veel te lang geleden. Matteo en ik willen je graag uitnodigen voor een verblijf in onze agriturismo.

Laat maar weten wanneer het voor jou past.

Tot gauw, hoop ik?

Liefs, Cathérine.

Ze had de uitnodiging grondig nagelezen en maakte toen een sprongetje van geluk. Ja, ze had het goed gelezen! Cathérine nodigde haar uit voor een reisje naar Italië, ze was er meer dan welkom. Wat wou ze er graag meteen naartoe. Ze bedacht dat ze er tegelijkertijd een werkvakantie aan kon vastkoppelen. Het was dé gelegenheid bij uitstek om een fotoreportage oven de Noord-Italiaanse Bloemenriviera te maken.

Daarna ging alles in een stroomverstelling, zonder veel nadenken had ze verlof aangevraagd en een treinticket geboekt. Sophie was dringend toe aan een andere omgeving, ze had net een punt gezet achter een jarenlange relatie.

En nu, nu was het eindelijk zover. Nog enkele uren en ze zou haar beste vriendin terugzien. Het leek bijna onwerkelijk.

Sophie schrikt op van een schel gefluit en voelt hoe de trein tot stilstand komt. Ze gluurt naar buiten en merkt een bord op. 'Genua' staat er in grote letters op geschreven. Nog heel even, dan is ze op haar bestemming. Een gevoel van opluchting overspoelt haar.

De deuren van de wagon schuiven open en Sophie merkt een oude, grijze man op die haar richting uitkomt. Zijn gezicht is verweerd en hij heeft een verzorgde baard. Aarzelend neemt hij naast haar plaats, tikt zijn Borsalino aan en knikt goeiendag.

Sophie glimlacht terug. De trein komt langzaam in beweging en gestaag rijden ze het station uit.

Amper enkele ogenblikken later stapt de conducteur al binnen. Sophie graait het kaartje uit haar rommelige handtas en steekt haar hand uit om het hem aan te reiken. Hij bestudeert het en richt zich met een diepe frons in het voorhoofd tot haar.

‘Signorina, uw ticket is slechts geldig tot in Genua. We zijn onderweg naar Sestri Levante, ik vrees dat ik een boete moet uitschrijven.’

Sophie snapt niet wat de man bedoelt en probeert hem aan te spreken in het Frans. Maar hij blijft halsstarrig antwoorden in het Italiaans. Nors wijst hij naar het treinticket en spreekt luidop de naam Genua uit. Dan dringt het tot haar door! In Genua moest ze een nieuw ticket gekocht hebben met bestemming Sestri Levante. Wat een gênante situatie, nu lijkt het wel of ze wilde zwartrijden. Het zweet breekt haar uit en haar handen worden plakkerig. Ze bloost van de zenuwen. Zo, haar vakantie begint al goed.

De grijze man naast haar kijkt op en beantwoordt de kaartjesknipper met enkele luidruchtige Italiaanse woorden. Er ontstaat een kleine woordenwisseling waarna die laatste zich met een boze blik uit de voeten maakt.

Sophie begrijpt er niks van en bedankt de grijze man die intussen weer rustig op de bank zit. ‘Grazie mille,’ stamelt ze verlegen en hoopt dat er haar verder geen narigheid meer te wachten

staat. Gelukkig duurt de treinrit naar Sestri Levante niet zo lang en mindert de trein vaart. Eindelijk kan ze afstappen, ze heeft er nu wel genoeg van.

Op het station is het een drukte van jewelste. Snel grijpt ze haar koffer van het bagagerek en baant zich een weg door de mensenmassa. Wanneer Sophie naar buiten stapt, haalt ze diep adem. Nu hoeft ze enkel nog een taxi te vinden. Ze zwaait en er komt meteen een auto aangereden. Net op het moment dat ze wil instappen, probeert iemand haar voor te zijn. Maar Sophie zet door en installeert zich op de achterbank.

‘Casa rural L’Uliveto, per favore!’ roept ze naar de chauffeur. Het wordt een bochtige rit door het mooie landschap. Sophie wordt misselijk en draait het raampje open om frisse lucht binnen te laten.

Ze kijkt ernaar uit om Cathérine weer te zien. Tijdens hun studententijd volgden ze dezelfde opleiding en waren ze onafscheidelijk. Daarna gingen ze elk hun eigen weg en verwaterde het contact. Cathérine kreeg een aanbod in het buitenland en Sophie kon aan de slag bij de toeristische dienst in haar geboorteplaats, Boulogne-sur-Mer.

Haar nieuwsgierigheid neemt nu de overhand. De taxichauffeur slaat een hobbelige weg in en rijdt verder in de schaduw van metershoge cipressen. In de verte rijst een typisch Toscaans, natuurstenen huis met groengrijze luiken op.

‘Bestemming bereikt,’ weerklinkt het in de maffe taxi.

Sophie ploft haar koffers neer en zucht. Eindelijk! Het was een lange, vermoeiende rit. Wanneer de taxi in de verte verdwijnt kijkt ze om zich heen. Ze wordt overweldigd door de natuur. *Wat is het hier heerlijk rustig.* Haar zintuigen worden overdadig geprikkeld in de prachtige omgeving.

De lucht kleurt rozerood bij het vallen van de avond en de krekels tsjirpen haar vrolijk tegemoet vanuit de olijfgaard. Ze wist dat deze streek mooi zou zijn maar dit overtreft haar stoutste verwachtingen. Het wordt een geslaagde vakantie, dat is een feit.

Dan hoort ze een bekende stem. ‘Sophie, je bent er, wat ben ik blij dat ik jou terugzie!’ Cathérine, nog steeds de even elegante brunette als vroeger, loopt haar tegemoet en omhelst haar. ‘Het lijkt wel een eeuwigheid geleden dat we elkaar nog zagen!’

‘Laat me jou eens goed bekijken, Cath. Je bent nog geen haar veranderd, hoor!’ roept Sophie geamuseerd. Ze kan nog steeds niet geloven dat ze hier werkelijk met haar vriendin aan het praten is.

‘Kom mee naar binnen, ik vraag Matteo wel of hij jouw koffer wil dragen. Ik geef je meteen de sleutel van de gîte zodat je je een beetje kunt opfrissen. Dan zie ik je straks bij het aperitief en kunnen we gezellig bijpraten.’ Cathérine roept Matteo en verdwijnt naar de keuken.

‘Bonjour Sophia,’ zegt Matteo in gebrekkig Frans terwijl hij zijn hand naar haar uitsteekt. ‘Wat ben ik blij jou eindelijk te ontmoeten. Cathérine heeft me al zoveel verteld over jou.’

‘Alleen maar goede dingen hoop ik, Cath?’ antwoordt ze met een knipoog naar haar vriendin, die in de keuken met de voorbereiding van het avondeten bezig is. Maar Cathérine is in gedachten verzonken en hoort het niet.

‘Vanzelfsprekend, alleen maar goede dingen,’ zegt Matteo geamuseerd. ‘Kom je mee? Ik breng je naar jouw kamer.’

Matteo vergezelt Sophie naar het gastenverblijf dat gelegen is naast de moestuin. Terwijl ze achter hem aan loopt, bestudeert ze hem ongemerkt. Hij is een grote, slanke dertiger met zwarte, gekrulde haren. Zijn wit T-shirt laat zijn getaande huid nog beter uitkomen. Hij is precies het type waar Cath op valt en op het eerste gezicht lijken ze goed bij elkaar te passen.

‘Ecco Sophia, hier is het. Vanaf nu is dit jouw privévakantiehuisje. Nogmaals hartelijk welkom, je mag zolang blijven als je wilt.’ Hij neemt de sleutel uit haar hand, opent de deur en plaatst haar bagage binnen. Daarna draait hij zich om en kijkt haar met zijn sympathieke bruine ogen aan. ‘Als je nog iets nodig hebt, laat het ons maar weten. Dan zie ik je zo op het terras.’

‘Grazie Matteo,’ is het enige Italiaanse woordje dat haar te binnen schiet. ‘Tot straks. Bedankt voor jullie gastvrijheid.’ Bewonderend kijkt ze rond en vraagt zich af of hij voor haar een

uitzondering gemaakt heeft. Dit is zoveel meer dan een gewone hotelkamer.

De kleine gerestaureerde gîte ligt er rustig bij en bevindt zich achter aan het hoofdgebouw. Het interieur is knus ingericht met behoud van de authentieke elementen. De badkamer is uitgerust met het nodige comfort en op de wastafel staan de heerlijk geurende productjes uitgestald. De citrusachtige geur van Verveine bezorgt haar een fris gevoel onder de lauwe douche. Precies wat ze nu nodig heeft.

Sophie laat het water een tijdlang stromen en stapt nadien monter terug de kamer in. Daarna opent ze haar koffer en vraagt zich af wat ze aan moet trekken. Terwijl ze enkele kledingstukken op zich drapeert gaat ze voor de spiegel staan. Lang hoeft ze niet na te denken. De keuze valt op een lichte zomerjurk. Haar halflange blonde haren steekt ze op om wat afkoeling te vinden.

Terwijl ze overmand wordt door een stevig hongergevoel trekt ze de deur achter zich dicht. Wanneer ze de woonkamer van de agriturismo binnenstapt, komen de vrolijke geluiden vanop het terras haar tegemoet.

‘Loop maar meteen door naar buiten hoor, Sophie, dan kun je kennismaken met de andere gasten. Ik kom zo, schenk jezelf alvast een aperitiefje in,’ weergalmt de stem van Cathérine vanuit de keuken.